

Holden Rose
Tükörvándor

HOLDEN ROSE

Tükörvándor

Móra Könyvkiadó

Borítóterv: Müller Péter

Szerkesztette: Borsik Miklós, Dóka Péter

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánosságához közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

© Kovács Attila, 2023

© Móra Könyvkiadó, 2023

Mónikának.
A többi univerzumban is
megkereslek majd

A legjobb, ha rögtön a tükörrel kezdem. És azzal, hogyan tette tönkre az életem. Nem fogom sajnáltatni magam, de nem is akarom elhallgatni a rémes részleteket, mert ennek a rengeteg szerencsétlenségnek megvolt az oka. Sajnos mire kiderült, hogy mi az, én már örületesen nagy bajban voltam.

Frida Gabriella Hammond vagyok, tizenkét éves, és Farango szigetén születtem. Az apám Tobias Hammond. A tengerész Hammond. A Josephine 3 első tisztje. Sokáig én is tengerész akartam lenni, mert ovisként azt gondoltam, úgy többet lehetnék együtt.

Akinek nem kamionos vagy katona az apja, szerintem el se tudja képzelni, milyen az, amikor apa állandóan úton van, és vég nélkül az érkezését várod. A visszatértét. *A napot*, amikor megjön.

Talán a karácsonyhoz hasonlít a legjobban.

„Még húszat kell aludni.”

„Már csak két hétvége!”

„Ha most mindennap megtanulsz két versszakot ebből a versből, akkor mire a végére érsz, felmondhatod apádnak!” – És így tovább, és így tovább. Állandóan ez volt...

Aztán, amikor végre otthon van, csendben kell lépni a lakásban, mert alszik. És nem szabad zavarni, mert ügyet

intéz, mosakszik, pakol, a barátaival találkozik, és egyébként is megérdemel egy kevés szabadságot, magányt, meg ilyeneket... hiszen *annyira sokat dolgozik*.

A kilencedik születésnapom után két héttel – mert a napján még úton volt – kaptam tőle egy amulettet. Egy amolyan medált.

Grönlandon jártak, régészeket, kutatókat szállítottak, és apa állítólag megmentette az egyik fickó életét. Nem értettem pontosan, hogyan, de valami elkorrodálódott szakaszon értek partot. Az „elkorrodálódott” szó teljesen biztos. Aztán egy váratlan sziklaomlás elsodorta az egyik csónakot. Az alja megsérült, ömlött be a víz, gyorsan süllyedt, ketten el is merültek, mire apa kicsáklázta a harmadikat.

Az illető persze hálás volt, meg minden, és akkor adta az ékszert apának, amit ő később továbbajándékozott nekem.

Emlékszem, apa karja törött volt, mert a kikötőben újabb balesetet szenvedtek. A konténert rosszul rögzítették. Szerencsére ő csak gipszet kapott, de akadt, aki rosszabbul járt nála, és végül nem ért haza.

Akkoriban menőnek éreztem a veszéllyel teli tengerészéletet, ahol omladozó partszakaszokon, süllyedő hajók között kincsek bukkannak fel, mint valami kalandregényben. Valójában most is menőnek gondolom.

Kopott, régi, de nagyon díszes kis amulett volt. A közepén egy zöld színű smaragd, akkora, mint a hüvelykujjam körme, körülötte pedig hat, különböző színű kő. Egy nagyobb gyűrűt vagy egy kisebb brosst lehetett volna be-

lőle készíteni, de én inkább azon a bőrcsíkon hagytam, amire rögzítették.

Nem is sejtettem, mi került a birtokomba.

Senki sem sejtette. Gonosz egy tárgy volt, semmi kétség.

Úgy negyedik környékén, szóval tíz lehettem, meg akartam mutatni apának valami játékot. Akkoriban mindenki azt pörgette a mobilján, de ő semmit sem értett belőle. Kissé türelmetlen lett, és elzavart a szobámba. Lehet, hogy csak *tessékelt* vagy *elhessegetett*, még talán durván sem beszélt, én mégis állatira megsértődtem, hogy nem érti, mit magyarázok. Mert azt láttam, hogy nem is akarja megérteni, egyszerűen nem voltam neki elég érdekes...

Onnantól nem számoltam már olyan vágyakozva a napokat, és nem is nagyon követtem, merre utazik. Az amuletről pedig, amit addig esténként a párnám alatt dédelgettem, teljesen megfeledkeztem.

Néhány nappal ezelőtt aztán hatalmas vihart jeleztek az Északi-tengeren. Anyukám idegesen érkezett haza, valakitől azt hallotta, több hajó is eltűnt. Nem lehet őket elérni, nem küldenek életjelet, és köztük van a Josephine 3 is.

Mondanom sem kell, mind a tizenkét évet egyből megbocsátottam apának, és semmi másért nem imádkoztam, csak hogy hazatérjen. Újra előkerült az amulett a fiókból, esténként magam mellé vettem az ágyba. Két teljes nap telt el így. Egy kétségekkel teli, hosszú hétvége. De hétfőn, bármennyire nehezemre esett is, iskolába kellett mennem.

Nehéz szívvel indultam neki. Az aggodás minden más, szokásos gondomat a szőnyeg alá söpörte, pedig éppen előttem állt egy osztálykirándulás. És ilyenkor Barbara Nowak összes szemétségére fel kell készülnöm.

Utált az a lány, ráadásul okkal, de én még annál is jobban rühelltem őt, ha ez egyáltalán lehetséges. A sulis első napján felbukott a táskámban. Ez még véletlen volt, de innentől minden mást szándékosan csináltunk.

Annyi különbség azért volt köztünk, hogy én igyekeztem az iskolára is figyelni, ő viszont kizárólag velem foglalkozott. Beszölt, leszólt, beköpött, kigáncsolt, lefitymált, kinevetett, amikor csak tehette, és a legjobban az iskolán kívüli foglalkozások alatt érezte elemében magát.

Egyszer egy futóversenyen annyira ki akart velem szúrni, olyan kitartóan akart kizáratni a futamból, hogy végül őt küldték haza. Az szép volt. Még most is nevetnem kell.

Egyébként ez megint egy olyan sztori, amit végül nem mesélhettem el apának, mert mire hazaért – három héttel később –, már nem volt olyan vicces.

Barbara kitűnő tanuló. Szerintem ha olyan jegyei lennének, mint nekem, akkor nem engednék meg a tanárok, hogy kihúzott szemmel járjon, és ennyit fecsegen. Feláll az órán, felrakja a padra a lábát, meg ilyenek. Folyton eszik, még olyankor is, amikor felszólítják, és egy csomószor beleszól abba, amit a tanár magyaráz. Ezt utálok a legjobban. Ha én poénkodok, rögtön leállítanak, ha Barbara teszi, akkor felállunk és tapsolunk.

Na jó, azt azért mégsem. De nem is kap büntifeladatot, mint én.

Anyu persze azt mondja, jól jön az a pluszfeladat, így legalább van esélyem, hogy egyszer én is olyan jó tanuló legyek, mint a Csoda Barbi. Komolyan, három négyesem van és egy hármasmom, az is tesiből! Tényleg olyan vacak bizonyítvány ez?

Amúgy anyu takarítónő. Kereskedelmi diplomája van, mégis a Keller-villában takarít. Rugalmas munkaidő, jó fizetés, bizalmi állás, mondja, és nekem nincs ezzel semmi gondom, de minek egy ilyen munkához kitűnő bizonyítvány?

– Hogy neked ne takarítanod kelljen majd!

– Neked sem kéne, lehetnél kereskedő.

– Majd ha annyit fizet, mint a takarítás!

Kábé ennyire lehet vele vitatkozni.

Na, mindegy. Az iskolánál buszra szálltunk, tíz perc alatt a múzeumnál voltunk, és én ott átléptem azon a tükrön. Egyenesen a pokolba.

